

ΝΕΑ ΕΣΤΙΑ

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ
ΕΠΙΣΤΗΜΟΝ ΤΟΜΕΑΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΑΝ. ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑΤΟΓΡΑΦΗΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΠΕΤΡΟΣ ΧΑΡΗΣ

ΤΟΜΟΣ ΔΕΚΑΤΟΣ ΕΒΔΟΜΟΣ
ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ — ΙΟΥΝΙΟΣ
1935

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΚΟΛΛΑΡΟΣ & ΣΙΑ Α. Ε.
ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ ΤΗΣ «ΕΣΤΙΑΣ» — ΣΤΑΔΙΟΥ 46^Α
ΑΘΗΝΑΙ

Ε.Υ.Δ. της Κ.Ε.Π.
ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2008

τικός πίνακας κι' ὁ ἄλλος τῆς ὕλης θάναπλήρω-
ναν τὴν ἀλφαβητικὴν κατάταξι, ἐνῶ ἡ χρονολο-
γικὴ θὰ εἶχε τὰ πλεονεκτήματά της, ἔστω καὶ
τόσο λίγο χρήσιμα κατὰ τὴ γνώμη τοῦ κ. Σ.⁽⁴⁾

Καὶ μιὰ πὺν ἐπεκτάθηκα τόσο πολὺ, δὲ θά-
ταν φρόνιμο νὰ ρωτήσω : ὡς πότε θάφηνεται ἡ
βιβλιογραφία τοῦ ἑλληνικοῦ βιβλίου καὶ τῶν
ἑλλήνων συγγραφέων στὰ χέρια τῶν βιβλιοπωλῶν
καὶ τῶν ἐρασιτεχνῶν ; Γιατὶ *ἐρασιτέχνη* θεωρῶ
καὶ τὸν ἑαυτὸ μου στὴ βιβλιογραφία, ἐρασιτέ-
χνη ὡς τόσο πὺν τὸν ἀναγκάζει ἡ ἐργασία του
νὰ ποιεῖται ἀναγκαστικὰ ἢ χρητικὰ δευτερεύουσα.
Ἔνα φωτεινὸ παράδειγμα κι' ἀνιδιαιτελὲς τοῦ ὁλό-
τελα ἐρασιτέχνη κ. Κατσιμπάλη μᾶς συγκινεῖ
ὄλους τοὺς συστηματικὸς μελετητὰς τῆς γραμ-
ματείας τῆς Νέας Ἑλλάδος. Ἀξιοσέβαστη ἡ συμ-
βουλή τοῦ κ. Συκοῦτση πρὸς τοὺς ἐπικριτὰς
τῶν βιβλιογραφικῶν ἐργασιῶν : νὰ κάμουν κι'
αὐτοὶ μιὰν παρόμοιαν ἐργασίαν, ἀπαλλαγμένην
ἀπ' τὰ λάθη ἐκείνης πὺν κατακρίνουν. Ἀλλὰ
εἶναι ζήτημα τάχα ἰδιωτικὸ αὐτό, ἢ θάπρεπε νὰ
ἐπιτάξωμε τὸν κ. Κατσιμπάλη καὶ μερικὸς ἄλ-
λους, πὺν ἐκ τῶν πραγμάτων θάδειχναν τὴν ἰκα-
νότητες πὺν ἀπαιτεῖ τὸ ἔργο⁽⁵⁾ καὶ νὰ κάμωμε
κάπου καὶ κάπως μιὰν κρατικὴν ὑπηρεσίαν Ἑλ-
ληνικῆς Βιβλιογραφίας τόσο γιὰ τὰ περασμένα
χρόνια ὅσο καὶ γιὰ τὸ σύγχρονο βιβλίον κι'
ἐνῶπιον ;

Ἡ μοναδικὴ παλαιότερα προσπάθεια τοῦ Ν.
Γ. Πολίτη γιὰ τὰ χρόνια 1907—1920 κι' ἑλλι-
πῆς εἶναι κι' ἄφορῶ ἕνα μικρὸ μέρος τῶν ἐκδό-
σεων τῆς Νέας Ἑλλάδος.

Ἡ μήπως συμμεριζόμεσθε ὅλοι τὴ γνώμη τῶν
λογοτεχνῶν, πὺν μονάχα οἱ δικές τους ἐργασίες
ἔχουν ἀξία καὶ πρέπει νὰ ἐκτιμῶνται σὰν δημο-
συργικὲς πὺν εἶναι ; Δὲ φοβοῦνται τάχα πὺν ἂν
γράφτηκε κάπου μιὰ ἀράδα καὶ γι' αὐτοὺς ἢ κι'
ἀπ' αὐτοὺς, θὰ ταφῆ πολὺ γλήγορα στὰ βιάθη
τῶν χρόνων καὶ θάχρη ἀνάγκη, γιὰ νὰ γνωσθῆ,
καμιῶς παραπομπῆς ἐνὸς σχολαστικοῦ ἱστοριο-
δίφου ἢ ἀνασκαφῆς κανενὸς νεωτέρου ἀρχαιολό-
γου τῆς λογοτεχνίας μας (ἡ-λά-Κατσιμπάλη) γιὰ
ν' ἀποτελέσῃ κάποτε «Λησμονημένη Σελίδα» ;

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Β. ΤΩΜΑΔΑΚΗΣ

Ὁ Σολωμὸς τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν.

Ἡ Ἀκαδημία Ἀθηνῶν ἐτοιμάζει μιὰ νέα
σειρὰ ἐκδόσεων, σπουδαία ὅσο καὶ ἡ «Ἑλ-
ληνικὴ Βιβλιοθήκη» της. Θὰ συγκεντρώσῃ
τὰ ἔργα πεθαμένων λογοτεχνῶν μας καὶ θὰ τὰ
παρουσιάσῃ μὲ τὰ σχόλια καὶ τὴν πληροφορίαν

(4) Δὲν καταλαβαίνω γιατί τάχα ἡ γνώμη τοῦ Ροῦ-
δη γιὰ τὸ Σολωμὸ τοῦ ἀρθροῦ 418 δὲν πρέπει νὰ
χωρισθῆ ἀπ' τὸ ἀρθρο 372. Στὸ 372 ἐσημειώθηκε ἡ
μελέτη τοῦ Ροῦδη περὶ Συγχρόνου ἐν Ἑλλάδι Κρι-
τικῆς, 1877. Στὸ 418 ἡ γνώμη του γιὰ τὸ Σολωμὸ
στὸ Ἄστυ τοῦ 1898. Δὲν ἔχουν καμμίαν ὀργανικὴν
σχέσιν ἀνάμεσά τους, μάλιστα γράφτηκαν μ' ἄλλες
προϋποθέσεις ἢ καθε μίαν. Τί θὰ κερδίζαμε ἂν ἦταν
ἀλλεπάλληλες ; Καὶ τώρα δὲν εἶναι εὐκολώτερο νὰ
βρεθῆ ἀπ' τὸν ἀλφαβητικὸν πίνακα συγγραφέων ;

(5) Δὲν ἔχω ὅπ' ὄφει μὲν πρόσωπα, κι' ὁ ἴδιος
καμιῶν σχετικὴν διάθεσιν. ἔχω δουλεῖα στὴν Κρήτη
μπροστά μου κι' ὄρεξι γιὰ δαύτην.

ἐκείνες, πὺν θὰ τὰ τοποθετοῦν στὴν ἐποχὴ τους,
θὰ φωτίζουσαν τὰ σκοτεινὰ σημεῖα τους, θὰ συμ-
πληρῶνουν τὰ κενὰ τους καὶ θὰ βοηθοῦσαν τὸν
ἀναγνώστη τους νὰ ἐκτιμῆσῃ καλύτερα τὴν ἀξία
τους καὶ νὰ τ' ἀγαπήσῃ περισσότερο. Ἡ ἐπιστη-
μονικὴ αὐτὴ ἐργασία θ' ἀρχίσῃ ἀπὸ τὸ Σολωμὸ
καὶ ἐλπίζουμε ὅτι δὲ θὰ προχωρήσῃ πρὶν τακτο-
ποίησῃ τὸ ἔργο του, ἀλλὰ καὶ ὅ,τι γράφτηκε γιὰ
τὸν ἐθνικὸν μας ποιητὴ καὶ ὅ,τι προκάλεσε μεγά-
λες καὶ ἐπιζήμιες πλάνες, πὺν ἐξακολουθοῦν νὰ
ἔχουν ἀκόμα τὰ θύματά τους. Τέσσερις, ἂν ὄχι
περισσότερες, γενεές λογοτεχνῶν καὶ σχολιαστῶν
πέρασαν χρόνια ὁλόκληρα ἀπάνω ἀπὸ τὸ μισο-
τελειωμένον αὐτὸ ἔργο καὶ προσπάθησαν νὰ τὸ
αἰστανθοῦν καὶ νὰ μεταδώσουν τὴν συγκινήσει
τους σὲ κύκλους εὐρύτερους, στοὺς μορφωμένους,
στὸ λαὸ, στὸ ἔθνος. Καὶ εἶνε ἀλήθεια ὅτι ἡ
προσπάθειά τους δὲν ἔμεινε χωρὶς ἀποτέλεσμα.
Ὁ Σολωμὸς πῆρε τὴ θέση του στὴ συνείδηση
πολλῶν Ἑλλήνων. Ὅποιος ὅμως θελήσῃ νὰ
ἐπιμείνῃ στὴν μελέτη γιὰ τὸ ἔργο του, κινδυνεύει
νὰ ξεχάσῃ καὶ τὸν ποιητὴ καὶ τοὺς στίχους του
καὶ νὰ βυθισθῆ σ' ἕνα πλῆθος ἀπὸ ἀλληλοσυγ-
κρουόμενες ἐριμηνεῖες καὶ γνώμες, πὺν σπάνια
κατατοπιζοῦν καὶ συχνὰ παραπλανοῦν. ἔχουν
γίνει, βέβαια, καὶ μερικὲς σοβαρὲς ἐργασίες
γύρω ἀπὸ τὸ Σολωμὸ. Καὶ εἶναι οἱ καλύτερες
ἴσως σελίδες τῆς νεοελληνικῆς κριτικῆς. Ἀλλὰ
τὴ στιγμὴ αὐτῇ, ἔπειτ' ἀπὸ τόσα βιβλία γιὰ τὸν
ποιητὴ τῶν «Ἐλευθέρων Πολιορκημένων» κι'
ἀπὸ τόσες συζητήσεις καὶ διαμάχες, μόνον μιὰ
καθαρὰ φιλολογικὴ, μεθοδικὴ, ἐπιστημονικὴ ἐρ-
γασία θὰ κατορθώσῃ τὸ ξεκαθάρισμα, πὺν εἶ-
ναι τόσο ἀπαραίτητο στὴν ἐποχὴ μας, σὲ μιὰ
ἐποχὴ τραγικῶν παρεξηγήσεων. Κάθε ἀρχὴ εἶ-
ναι δύσκολη. Καὶ στὴν περίπτωσιν αὐτῇ ἀκόμα
πιὸ δύσκολη. Ἀλλ' ἂν ἡ Ἀκαδημία κατορθώσῃ
νὰ τοποθετήσῃ τὸ Σολωμὸ στὸ κατάλληλον βιά-
θρο, ἐκεῖ πὺν δὲν μποροῦν νὰ γίνουσαν παρανοή-
σεις, θὰ προσφέρῃ ὑπηρεσίαν ἀνεκτίμητην στὴν
πνευματικὴν μας ζωὴ. Καὶ τὴν ὑπηρεσίαν αὐτὴν
ἔχουμε κάθε λόγον νὰ τὴν περιμένωμε. Μὲ τὸ
«Συμπόσιον» τοῦ Πλάτωνος ἢ Ἀκαδημίας ἔδειξε
ὅτι ξέρει νὰ ὀργανώσῃ ἐργασίες αὐτοῦ τοῦ εἶδους
καὶ νὰ τὴν ἀναθέτῃ στὰ κατάλληλα πρόσωπα.

ΠΕΤΡΟΣ ΧΑΡΗΣ

Τὸ ἄγνωστο ποίημα τοῦ Κρυστάλλη.

Τὸ ἄγνωστο ποίημα τοῦ Κρυστάλλη δὲ θὰ ἡ-
θελα νὰ δημοσιευθῆ χωρὶς νὰ σημειωθῆ — ἔστω
καὶ πρόχειρα — ἡ ξεχωριστὴ σημασία πὺν παίρ-
νει μέσα στὸ ὅλον ἔργο του ἀλλὰ καὶ μέσα στὴν
ἱστορίαν τοῦ ἑλληνικοῦ στίχου. Ὁ Κώστας Κρυ-
στάλλη, ποιητὴς ἐλάχιστα ὑποκειμενικὸς καὶ κα-
θόλου λυρικός, μᾶς ἔδωσε, τὸ περισσότερο, ποιή-
ματα καθαρὰ περιγραφικὰ καὶ κάποτε εἰδυλλια-
κά, ἄφραστῆς βέβαια ἀξίας καὶ τέχνης, ἀλλὰ πα-
ραπολύ περιορισμένου εἶδους καὶ ἐμπνευσης. Τὸ
ποίημα λοιπὸν αὐτό, μοναδικὴ ἐξαίρεσις σ' ὁλό-
κληρον τὴν παραγωγήν του (μαζὶ μὲ δυὸ-τρία ἄλλα
λιγώτερον πετυχημένα — ἄγνωστα καὶ τοῦτα), ξε-
χωρίζει μὲ τὴν σπάνια λυρικὴ μέθην πὺν τὸ δια-

πνέει, τὴ μουσικότητά του καὶ τὸ ἀσύγκριτο ἐκείνο κορυφωμα τῆς τελευταίας στροφῆς, δείχνοντάς μας πῶς ὁ ποιητὴς τὸν ἔκρυβε κι' ἄλλες δυνατότητες καὶ θὰ μπορούσε ἴσως μὴ μέρω (παιὸς ξέρει!) νὰ ἐξελιχθεῖ καὶ σ' ἓναν ἄριστο λυρικό, ἂν δὲν τὸν ἔκοβεν ἡ μοῖρα τοῦ ἰαπῶν στὰ εἰκοσιῆξι μὲν χρόνια του, σὲ ἡλικία πού καὶ οἱ μεγαλύτεροι ἀκόμα ψελλίζουν τὰ πρῶτα τους τραγούδια ψάχνοντας νὰ βροῦν τὸ δρόμω τους. Ἀλλὰ τὸ ποίημα τοῦτο παρουσιάζει κ' ἓνα ἄλλο ἀκόμα γενικώτερο ἐνδιαφέρον. Εἶναι ἡ πρώτη φορά νομίζω (ἄς μᾶς πληροφορήσει ὁ σοφὸς φίλος κ. Βουτιερίδης) πού φανερωίνεται ὁ ἰαμβικός δεκαεξασύλλαβος στίχος χρησιμοποιημένος μὲ τέτοιον ἀριστοτεχνικὸ τρόπο καὶ μάλιστα μ' ἐσωτερικὴ ρίμα στὴν τομῆ. Ὁ στίχος αὐτός, πολὺ ἀργότερα, συστηματικῶς καλλιεργημένος ἀπὸ τὸν ποιητὴ Μαλαφιάση, ἔγινε κοινότατος στὶς ἡμέρες μας, χωρὶς ὅσο νὰ ξεπεράσει τὴν ἐντέλεια ὅπου ἐξαρχῆς τὸν ἀνέβασε ἡ ἄφραστη τέχνη τοῦ Ἱππερωτῆ τραγουδιστῆ, ἐδῶ καὶ σαράνταπέντε ὀλόκληρα χρόνια...

Γ. Κ. ΚΑΤΣΙΜΠΑΛΗΣ

ΤΟ ΘΕΑΤΡΟΝ

Ἔνα παλιὸ κ' ἓνα καινούριο
ἑλληνικὸ ἔργο.

Ἐθνικὸ Θέατρο : Ἀντωνίου Μάτση, «Βασιλικός», πεντάπρακτὴ κομεντί. — **Θέατρο-θίασος Ἀλίκης :** Δ. Ἰωαννόπουλου, «Τὸ παραμῦθι τῆς Εὐτυχίας», δράμα σὲ τρεῖς πράξεις καὶ ἕξι εἰκόνες.

Τὸ Ἐθνικὸ Θέατρο ἔχει τὴν ὑποχρέωση νὰ ἀνεβάσει σιγὰ σιγὰ καὶ νὰ συμπεριλάβει στὸ ρεπερτόριό του ὅλα τὰ παλιὰ ἑλληνικὰ ἔργα πού σημείωσαν ἓνα σταθμὸ, πού ἔχουν κάποια θέση στὴν ἱστορία τῆς λογοτεχνίας μας, ἔστω κι' ἂν ἔχουν μετριώτατη καλλιτεχνικὴ ἀξία καὶ ἐνδιαφέρουν πιά μόνον τοὺς εἰδικούς, ἔστω κι' ἂν δὲν μπορούν σήμερα νὰ ικανοποιήσουν τὸ κοινὸ οὔτε αἰσθητικά, οὔτε πνευματικά, καὶ εἶναι προορισμένα νὰ σκορπίσουν προπάντων πλήξη. Ὁ «Βασιλικός» ἔπρεπε νὰ ἀνεβασθεῖ ἀπὸ τὸ Ἐθνικὸ Θέατρο. Εἶναι μιά κομωδία κλασσικὴ τοῦ ἑλληνικοῦ θεάτρου. Τὴν ἔκρινα στὴ «Νέα Ἐστία» τὸ 1927, ὅταν πρωτοπαίχθηκε ἀπὸ τὴν Ἐπαγγελματικὴ Σχολὴ Θεάτρου, κι' ἔτσι δὲν θὰ τὴν ἀναλύσω καὶ πάλι.

Νομίζω μόνον ὅτι θὰ εἶταν φρόνιμο τὸ Ἐθνικὸ Θέατρο νὰ ἐναλλάσσει τὶς πληκτικὲς παραστάσεις μὲ τεχνικές. Ἡ ἀγάπη τοῦ κοινοῦ γιὰ τὸ θέατρο, — αὐτὸ φαντάζομαι τὸ παραδέχονται καὶ οἱ πῶ ἐνθερμοὶ ὑποστηρικταί του — ἔχει ἀρκετὰ κλονισθεῖ καὶ μειωθεῖ. Λέν θὰ ξανατραβηχθεῖ τὸ κοινὸ πρὸς τὸ θέατρο, ἂν τοῦ δίνονται σιγὰ οἱ παραστάσεις πού τοῦ διωχτεῦν μιὰν ὑπνηλία ἢ ἓναν ἀδιάκοπο βήχα. Ὁ βήχας, ὅπως εἶναι γνωστό, δὲν εἶναι ἐνδειξη γριππώδους καταστάσεως, ἀλλὰ ἀνίας. Στὴν παρα-

στάση τοῦ «Βασιλικού», οἱ μισοὶ θεαταὶ ἦταν βυθισμένοι σὲ νάρκη καὶ οἱ ἄλλοι ἔβηχαν.

Νομίζω ἐπίσης ὅτι ἐκδηλώνεται πολὺ περισσότερος σεβασμὸς καὶ ἀγάπη πρὸς τοὺς παλαιούς συγγραφεῖς ὅταν τὰ ἔργα τους διασκευάζονται, συγχρονίζονται κάπως, πλησιάζονται πρὸς τὶς ἀπαιτήσεις τοῦ σημερινοῦ κοινοῦ, παρὰ ὅταν ἀνεβάζονται πιστά. Ἀκόμη κι' ὁ Πολίτης, πού ἐν τούτοις δὲν τὸν χαρακτήριζε ἡ φροντίδα γιὰ τὴ διασκέδαση τοῦ κοινοῦ, ὅταν ἀνέβασε τὸν «Βασιλικὸ» στὴν Ἐπαγγελματικὴ Σχολὴ Θεάτρου, τὸν συντόμευσε πολὺ, καὶ ἔδωσε ἐξέχουσα σημασία στὰ γραφικά, εὐθυμὰ στοιχεῖα τοῦ ἔργου, πού μπορούν νὰ φαιδρύνουν τὸ κοινὸ. Ὁ κ. Γροντήρης ἀνέβασε τὸν «Βασιλικὸ» μ' ἓναν τρόπο κλασσικό. Δὲν ἀπέκοψε κανένα ἀπὸ τὰ κουραστικὰ μᾶκρη τοῦ ἔργου, καὶ ἐπέβαλε στοὺς ἠθοποιούς νὰ παίξουν τὸ ἔργο τοῦ Μάτση, πού εἶναι πιά ἀδύνατο νὰ συγκινήσει, μ' ἓναν τρόπο ἐπίσημο καὶ δραματικό, ἐνῶ γιὰ νὰ γίνει ὅπωςδήποτε ἀνεκτό, πρέπει νὰ παιχθεῖ πολὺ γοργὰ σ' ἓναν τόνο ἐλαφρότητας. Σύγχρονα, ἀντὶ ἀπλῶς νὰ ὑποδείξει τὸν ἰδιωματικὸ χαρακτήρα τῆς γλώσσας τοῦ κειμένου, χρωματίζοντας πού καὶ πού τὸ διάλογο μὲ ζακυνθινὲς λέξεις καὶ ἐκφράσεις, ἐπέβαλε στοὺς ἠθοποιούς νὰ μιμηθοῦν τὴ ζακυνθινὴ προφορά καὶ διατήρησε αὐτούσιο τὸ κείμενο. Οἱ θεαταὶ δυσκολεύονταν πολὺ, ἔπρεπε νὰ καταβάλλουν κόπο γιὰ νὰ ἐννοοῦν τὸ διάλογο, κι' ἐπειδὴ καὶ ἡ ἀκουστικὴ τοῦ θεάτρου εἶναι ἐλαττωματικὴ, τὸ περισσότερο μέρος τοῦ ἔργου τὸ ἔβλεπε κανεὶς μόνον χωρὶς καὶ νὰ παρακολουθεῖ τὸ διάλογο.

Οἱ σκηνογραφίαι καὶ τὰ κοστούμια ἦσαν ὅπως πάντα στὸ Ἐθνικὸ πολὺ ἐπιμελημένες καὶ καλαισθητὲς καὶ εὐτυχῶς ἔγινε μόνον σὲ μιὰ πράξη κατάχρηση σκοταδιοῦ. Οἱ ἄλλες πράξεις εἶχαν φῶς.

Τὸ παίξιμο τῶν περισσοτέρων ἠθοποιῶν στοὺς μᾶλλον εὐκόλους ρόλους τους ἦταν ἐπίσης ἱκανοποιητικό. Οἱ γραφικοί, ἠθογραφικοὶ ρόλοι ἀπεδόθησαν μὲ πολὺ χροῖμα — ξεχωριστὰ θέλω ν' ἀναφέρω τοὺς κ. κ. Ἰακωβίδη καὶ Εὐθυμίου — καὶ οἱ κύριοι ρόλοι κρατήθηκαν ἄριστα καί, ὅπου τὸ ἐπέτρεπε καὶ ἡ κάπως πολὺ σχηματοποιημένη διαγραφή τῶν χαρακτήρων, δημιουργικά, ἀπὸ τὴν κ. Ἀλκαίου καὶ τὸν κ. Μινωτῆ. Λιγότερο μοῦ ἄρεσαν ὁ κ. Γληνὸς πού φώναζε παρὰ ἔπαιζε, καὶ ἡ κ. Ρίτα Μυράτ πού ἔδωσε στὸ παίξιμό της ἀρκετὴ συγκίνηση, ἀλλὰ πού στερεῖται ἐντελῶς ἀπὸ φωνῆ.

* *

Ὁ θίασος Ἀλίκης εἶχε φέτος πολὺ μεγαλεῖτες ἐπιτυχίες μὲ τὰ ἑλληνικὰ ἔργα πού ἀνέβασε παρὰ μὲ τὰ ξένα. Τὰ ξένα ἔργα πού διάλεξε ἦσαν μετριώτατα, ἦσαν ἀπὸ τὰ ἔργα ἐκεῖνα πού περιμένουν ἀπὸ τοὺς ἠθοποιούς νὰ τὰ ἀναδείξουν, κι' ἐπειδὴ ὁ θίασος Ἀλίκης δὲν ἀπαρτίζεται ἀπὸ ἀστέρες, ἡ παρίστασή τους δὲν μπορούσε νὰ ἔχει κανένα ἐνδιαφέρον. Τουναντίον